

τίας σκέψεις, ὥστε ἤθελέ τις νομίσει ὅτι κατετήκετο βραδέως ὑπὸ πυρετοῦ· τοιαύτη ἦτο ἡ φυσικὴ καὶ ἡθικὴ ἐξασθένησις τοῦ ταλαιπώρου νέου.

Ἰερεῖς, παρειαυρισκόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, ἐθαύμαζον τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ, ἐπέτρεπον δὲ τῷ Ράλφω νὰ μένῃ ἐν τῷ ναῷ ὅσον καιρὸν ἤθελεν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ πολὺ ὀλίγον προσεῖχεν εἰς τὰς ἱεράς ψαλμωδίας, αἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν τοσοῦτω εἴλκυον αὐτόν· ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε πάντοτε τὴν ἀργυρόφωνον φωνὴν τῆς Ἑδῆτιτς.

Μετά τινας μῆνας ἡ θλιβερά αὕτη ταλάντευσις τῶν αἰσθημάτων του ἔπαυσεν. Ὁ Ράλφος ἐνόμιζε μὲν ἑαυτὸν ἀποθανόντα, νεκρόν, διάφορον ὅμως τοῦ πνεύματος τῶν ἄλλων νεκρῶν. Ἐβλέπε τὴν ψυχὴν του περυγίζουσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅλως ἀνάκλητον πρὸς οἰκονδήποτε χαρὰν καὶ λύπην. Ἡ ἐνδόμυχος αὐτοῦ γαλήνη κατωπτρίζετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας, ἣτις ἐφαίνετο φωτιζομένη ὑπὸ ὑπερφύσους πίστεως. Αἱ παρελθούσαι ἀγωνίαι δὲν ἐφαίνοντο πλέον αὐτῷ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ μαρτύρια τῆς θυσίας, ἣν πρὸς τὸν Θεὸν προσέφερεν.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ ὡς διακόνου πρώτη χειροτονία, καὶ ἡ Βέρθα, προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ ὅπως παρειαυθῇ εἰς αὐτήν, μετέβη πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῆς Ἑδῆτιτς.

— Πόσον θὰ ἦσαι εὐτυχής ! ὑπετονθόρῃσεν ἡ Ἑδῆτιτς, ὡς νὰ ἀπῆντα εἰς μύχιόν τινα φωνήν.

— Δὲν σοὶ εἶναι τοῦτο δυσάρεστον ; ἀπήντησεν ἡ Βέρθα.

— Εἰς ἐμέ !... Ἐὰν ἡσθανόμην λύπην διὰ τὴν δυστυχίαν του, τότε δὲν θὰ τὸν ἡγάπων.

Ἡ Βέρθα μετέδωκεν εἰς τὸν Τασίλλον τὰς λέξεις ταύτας προσθέτουσα :

— Δὲν ἔχω τοιαύτην ιδέαν περὶ ἔρωτος !

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Τασίλλος, ὑπάρχουσιν ὅμως ποικίλα εἶδη ἔρωτος.

— Ποικίλα ;... καὶ κατὰ τί ;

— Κατὰ τὸ αἶσθημα, εἰς ὃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἰδεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος.

— Ἐρχομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὅσαιτυχὸν εἶναι ὠραῖα, ἔχουσι τὴν καρδίαν παγεράν.

— Ἀ, νομίζετε...

— Ναί, ἀνταπήντησεν ἡ Βέρθα, ἀτενὼς παρατηροῦσα τὸν νέον.

— Ἴσως ὅμως εἶναι καὶ ἀληθές, ὅτι αἱ μελαγχροινὰί νέαι ἔχουσι θερμὴν τὴν καρδίαν.

— Δικαιοτάτη θεωρία, διότι τὸ πῦρ δὲν δύναται ἢ νὰ φανῇ λίαν θερμὸν ἐν μέσῳ τοῦ φύχους.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ράλφος προεχειρίζετο, ἡ Ἑδῆτιτς γονυκλιτὴς ἐν τῇ Μητροπόλει, ἐφαίνετο καταβιβρωσκόμενη ὑπὸ τρυμερῶν διχλογισμῶν, τόση θλίψις ἀπεικονίζετο εἰς τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της. Ὅταν ἡ λειτουργία ἐτελείωσε, στρέψασα τὸ πρόσωπόν της εἶδε τὸν Τασίλλον, ὅστις ἐρείδόμενος ἐπὶ τινος κίονος, παρετήρει αὐτὴν μετὰ περιπαθοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ἡ κόρη ἐλαφρῶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον χειριτισμοῦ, τότε αὐτὸς πλησιάσας εἶπεν αὐτῇ μετὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης :

— Σήμερον εἶσαι μελαγχολικώτερα τοῦ συνήθους...

— Ἐννοῶ τὴν ἐννοιαν τῶν λέξεών σου... Βεβαίως ὑπαινίττεσαι τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ παιδικοῦ μου φίλου.

Ὁ Τασίλλος ἐνευσε καταφατικῶς.

— Ναί, ἐγὼ ἰστικὸν αἶσθημα ἐπισκοτίζει πρὸς τὸ παρὸν τὴν διάνοιάν μου... ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ διασκεδασθῇ... Ὅθι γίνῃ ἄγιος, καὶ θέλει χρησιμοποιοῦσιν τὴν ζωὴν του πρὸς ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

— Σχεδὸν φθονῶ τὸν Ράλφον καὶ διὰ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν, ἣν πρὸς αὐτὸν ἔχεις, καὶ διὰ τὴν διακρινομένην ὑπόληψιν, ἣν πρὸς αὐτὸν τρέφεις...

— Ἄν ἐγνωρίζετε πόσον εἶναι καλός !... οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀδυναμία ἐπισκοτίζει τὴν διάνοιάν του... καὶ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρεθῇ, τὸ πᾶν φαίνεται ὅτι μεταμορφοῦται καὶ ἀγνίζεται.

Ἡ μήτηρ τῆς κόρης, ἣτις εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν παραλάβῃ, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ ὁ Τασίλλος συνώδευσε τὰς δύο κυρίας μέχρι τῆς κατοικίας αὐτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐσυνειθίζον νὰ λέγωσιν εἰς τὰ περίεξ ἀπὸ τὸ Ρουέν μέχρι τοῦ Κέν : « Ἰσχυρὸς ὡς εἰς Βιλλωδαί »· ἀλλ' ἔλεγον ἐπίσης : « Γενναῖος ὡς εἰς τῶν Βιλλωδαί ».

Συνήθως ἀπέθνησκον ἐνεννηκοντούτεις.

Καὶ εἰς τὴν ἡλιλίαν αὐτὴν θὰ ἐπέρκινε τὸν βίον καὶ ὁ πατὴρ τῶν τριῶν μας λὰ Βιλλωδαί, ἂν δὲν συνελάμβανε τὴν κακόζηλον ιδέαν νὰ ἐνοχλήσῃ ἐν οὐ δέοντι ἐν τῇ τρώγλῃ αὐτοῦ, κολοσσιαῖον τινὰ ἀγριόχοιρον, παρὰ τοῦ ὁποίου κατεσπαράχθη εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ ἔντερά του ἐκοιλίσθησαν εἰς τὰς ἐρεῖκας, ὡς τὰ ἐντόσθια τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἱππῶν τῶν Πικαδόρ, τῶν κατὰσπαρασσομένων ὑπὸ τῶν ταύρων, εἰς ταυρομαχίαν τινὰ τῆς Βαρκελώνης ἢ τῆς Γρενάδης.

Ἀπεβίωσε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἀνευρέθη τὸ πτώμα του, χάρις εἰς τοὺς κλαυθμηρισμοὺς τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, πιστοῦ ζώου ἰσπανικῆς καταγωγῆς, ὅπερ σπανίως ἐμακρύνετο ἀπὸ πλησίον του καὶ οὐτινος ἡ θέσις ἦτο προσδιορισμένη πλησίον τῆς ἐσχέρας ἐνώπιον τῆς εὐρυχώρου ἐστίας τοῦ μαγειρείου, εἰς Ρόχην δ' Ἐκτό.

Ὅθεν ὁ ἥδη ἀγροκόμος Ἰωάννης-Πέτρος λὰ Βιλλωδαί ἐκληρονόμησε τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων τῆς Ρόχης νεώτατος ἐτι, καὶ ἐνῷ οὐδὲν ἔφαντάζετο τὸ τοιοῦτον.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐβίου οὗτος βίον ἀγρότου καὶ ναύτου συγχρόνως, κυνηγῶν καὶ ἀλιεύων ἐνταυτῷ, ἐν συνδύα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του Θωμᾶ λὰ Βιλλωδαί, ἐνὸς θαλασσίου λύκου, ἢ μάλλον πειρατοῦ, οἱ ἀπαντῶνται ἀπὸ Βουλώνης μέχρι τῆς Βρέστης καὶ τοῦ Σαῖν Νεζέρ, ἐνῷ ὁ νεώτατος ἀδελφὸς αὐτῶν ζωηρὸς καὶ ἀβρός ὡς νεᾶνις, παρεδίδετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Λατινικῶν καὶ Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Λαζάλ, διευθυνομένην ὑπὸ μοναχοῦ τινος συγγενοῦς των, μὲ ὅταν σχεδὸν ζέσιν οἱ δύο πρεσβύτεροι παρεδίδοντο εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις.

Ὅθεν ἐνῷ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς διηύθυνε τὴν Ρόχην, καὶ ὁ δευτέρος γενόμενος πλοίαρχος διέσχισε τὰ πελάγη καθ' ὅλα τὰ πλάτη, ὁ μικρότερος αὐτῶν ἐτελείωνεν ἐπιτυχῶς τὰς ἐξετάσεις του.

Εἰκοσιδιετὴς ἐγένετο διδάκτωρ τὰ νομικά.

Ὁ Μαυρίκιος δ' Ἑλύ, ὅστις ἦτο πέντε ἢ ἑξ ἔτη πρεσβύτερος αὐτοῦ, τὸν παρέλαβεν ὡς ἰδιαιτέρον αὐτοῦ γραμματέα καὶ τὸν ἐνεκατέστησεν ἐν τερπνῷ τινι διαμερίσματι τοῦ μεγάρου του, βλέποντος πρὸς τοὺς κήπους, μὲ πεντακοσίων φράγκων μισθὸν καὶ τὴν τροφήν του.

Ὁ τε κύριος καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ δὲν ἐβράδυναν νὰ συνδεθῶσι διὰ φιλικῆς οἰκειότητος.

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί κατέστη ἀπαράιτητος τῷ πρίγκηπι, οὐτινος περιέστελε κάποτε τὰς τρέλας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὰς διορθώσῃ.

Ὁ Μαυρίκιος ζωηρὸς καὶ ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὰς ἡδονάς, ἔμεινεν ἐνωρίς ὀρφανὸς καὶ κύριος ἑαυτοῦ· δεκαεξαετὴς ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ πέντε ἔτη βραδύτερον, ἢ πριγκίπισσα ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της καὶ ὁ νεανίας ἀνέλαβε τὰ ἡνία, σκορπίζων τὰ ἐκατομύρια εἰς τὰ ἱπποδρόμια, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὰ καταστρεπτικὰ θηλάκια γυναικῶν ὠρίμων, αἵτινες ἀναλαμβάνουσι συνήθως τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνατροφῆς τῶν τιτλούχων ἐφήβων, ὅταν μάλιστα οὗτοι εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ εἰσόδημα πλούσιον.

Ἀπὸ τινων ὅμως μηνῶν διεδίδοντο φῆμαι λίαν ἀνησυχαστικαὶ διὰ τοὺς λὰ Βιλλωδαί· ὁ μπάρμπα-Χανού ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὠρίσεν αὐτάς.

Ἐλεγον ὅτι ὁ πρίγκηψ ἡσώτευεν ἄνευ μέτρον ὠμίλουν περὶ πωλήσεως τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό, ὅπως ἀναπληρωθῶσι τὰ χάσματα, ἅτινα ἐγένοντο εἰς τὰ πριγκηπικὰ κεφάλαια.

Ἐν τούτοις ὁ πρωτότοκος τῶν λὰ Βιλλωδαί ἔμεινεν ἐν τῇ ἑδρᾷ του σύννοος, καὶ ἐνῷ ἐκέρνα ἀφθόνως εἰς τὰ ποτήρια τῶν ἀδελφῶν του τὸ ρῶμιον, ὅπερ ὁ ναύτης διέταξεν, οὗτος, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ κατηφής.

— Τί ἔχεις, Γιάννην ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Τίποτε.

— Φοβεῖται μήπως τὸν ἀπολύσουν, εἶπε πονήρως ὁ γραμματεὺς.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί εἶχε δίκαιον νὰ φοβῆται.

Διότι ἡ θέσις αὐτοῦ ἦτο ἀξιόλογος, καὶ διότι καὶ ἐν τῇ ἄκρως ἐντίμῳ διαχειρίσει αὐ-

τῶν, οἵτινες οὐδέποτε κατεχρῶντο, ἀρκούμενοι εἰς τὰ νόμιμα κέρδη των, εἶχον τὴν μᾶλλον ἀδιαφιλονεικῆτον, ἰσχύϊ ἐπὶ τῶν γαιῶν τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό, χωρὶς νὰ υπολογίσωμεν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ἣν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκῇ ἐπὶ τῶν λαγῶν, τῶν ἐλάφων καὶ παντὸς θηράματος τῶν δασῶν αὐτῆς.

Δυνάμει τῆς κυριαρχίας, ἣν εἶχον ἐπὶ τῶν τριῶν ἀγροφυλάκων, τῶν ἀποτελούντων τὴν πολεμικὴν δύναμιν τοῦ ἀρχοντικοῦ κτήματος, τῶν δύο ἀμαξηλατῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν πολυτέλειαν αὐτοῦ, ὄντες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐξ προστύχων ἵππων, τῶν προορισμένων νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν πόλιν τὴν ξυλείαν καὶ τῶν δώδεκα ἢ δεκαπέντε διευθυντῶν, τῶν ἐξαρτωμένων ἐπαύλων ἢ τῶν ὑποδεστέρων ἐκμισθωτῶν καὶ τοῦ πλήθους τῶν ξυλοκόπων τῶν ξυλευομένων εἰς τὰ δάση, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἀλιέων, τῶν ἀλιούντων ἐπὶ λέμβων ἀνηκόντων εἰς τὸ κτήμα, ἀπέκτεσαν αὐθεντίαν ἀδιαφιλονεικῆτον, καθ' ἣς οὐδεὶς ἀπεπειρᾶτο ν' ἀντιστῇ.

Ἐτιμώρουν τοὺς λαθροθηρὰς ἐπιεικῶς, ἀλλ' ἀνεκλήτως καὶ πρὸς τοὺς ἀγροίκους τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ πύργου, τοῦ κήπου καὶ τοῦ ὀρνιθοτροφείου, οἵτινες ὑπετάσσοντο εἰς τὸ νεῦμά των, ὠμίλου ξηρῶς καὶ συντόμως.

Οἱ τρόποι των δὲν ἦσαν πάντοτε εὐγενεῖς.

Ἡ φυσιογνωμία των, φυσιογνωμία ἐξουσιόδου ἢ μᾶλλον Βιργράβου, ἐνέπνεεν εἰς τοὺς ὑποτελεῖς αὐτῶν, ὡς τὸν μπάρμπα-Χανού, σέβας μεμιγμένον μετὰ φόβου καὶ ὀλίγον τι φθόνου πρὸς τὰ προνόμια ταῦτα, τὰ τόσον ὑπέροχα.

Δὲν πίνει, ἐπανάλαβεν ὁ ναύτης.

Ὁ Ἰωάννης ἔκαμε νεῦμα δηλοῦν ἀδιαφορίαν.

— Ἐ, καὶ ποῦ βλέπεις τὸ κακὸν καὶ ἂν πουληθῇ τὸ παληόσπητο; ἠκολούθησεν ὁ Θωμᾶς· ἐμεῖς εἴμαστε πλούσιοι· ἔχομε οἱ τρεῖς μισὸ ἑκατομμύριο, τὸ ὅποιον κάνεις δὲν θὰ μᾶς διαφιλονεικήσῃ, διότι τὸ ἔχομε μαζεύσει παρὰ, παρὰ, ἐντίμως, μὲ τὸν κόπο μας· ἂν στενοχωρηθῇς θὰ κάνης ὅ,τι κάνω κ' ἐγώ, θὰ γείνης καπετάνιος θὰ ταξιδεύουμε στὴν πλατεῖά θάλασσα! Σὺ εἶσαι καλὰ ἐξησκημένος. Θὰ ἦσαι ἀφέντης στὸ πλοῖό σου, περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἶσαι εἰς τὸ καλύβι σου! Χρ! θὰ γυρίζουμε τὸν κόσμον ὅπως ἐκάναμε ὅταν ζοῦσε ὁ πατέρας.

Ὁ πρωτότοκος ἔθεσε τοὺς δύο ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ διὰ τῶν δακτύλων ἔζυε μανιωδῶς τὸν πώγωνα αὐτοῦ.

— Ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη, εἶπε, θὰ ἰδοῦμε. Προτιμῶ ὅμως τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σπητιοῦ, τοὺς κάμπους καὶ τὰ ξύλα μου. Πότε θὰ φύγῃς, ἐσύ;

— Σὲ κάμμιὰ δεκαπενταριά ἡμέραις.

— Καὶ θὰ πᾶς ποῦ;

— Δὲν ἠξεύρω. Λένε νὰ πᾶμε ἔς τὴν Μαρτινίκα ἢ εἰς τὸ Βουρβόν. Ἄν θέλῃς σὲ πέρνω μαζὶ μου· γνωρίζω κτήμα μεγάλο σὰν τὴ Ρόχη καὶ τὸ ὅποιον θὰ σοῦ δίνη ἕξη φοαῖς περισσότερα ἀπ' αὐτὴ· τὸ δίνουν γιὰ τίποτε. Ἄν θέλῃς θὰ ἀποκατασταθῶ-

μεν ὅλοι ἐκεῖ· αὐτὴ εἶναι πραγματικῶς μιὰ τύχη!

Ὁ Ἰωάννης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

— Ὅχι· εἶπε, δὲν ἀφίνω τὸν τόπο· καὶ ἡ μητέρα δὲν ἔχει πλέον ἡλικία νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀγαπᾷ τὴν Ρόχην ὅπως ἀγαπᾷ τὸ στρεῖδι τὸ ὄστρακόν του· τῆς φαίνεται ὅτι εἶναι ἴδιό της τὸ κτήμα καὶ ὅτι ἂν φύγῃ ἀπ' αὐτό, θὰ διακονέψῃ τὸν ἄρτον τῆς.

Ὁ Ἀνδρέας ἤρχισε νὰ γελά.

— Τί σ' ἐπικσ' ἐσένα; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὁ Ἰωάννης δὲν σοῦ τὰ λέγει ὅλα. Σοὶ ἔκρυψε τὰ σπουδαιότερα.

— Σ' ἐμένα;

— Ὅχι, εἶπεν, ὁ Ἰωάννης δὲν εἶναι τίποτε, μὴ τὸν ἀκούς.

Ἄλλ' ὁ γραμματεὺς ἐγέλα δυνατότερα.

— Εἶναι, εἶπεν, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐρωτευμένος.

— Ἐρωτευμένος!

— Μέχρι τρέλλας.

— Καὶ μὲ ποιᾷ;

— Μὲ μιὰν νεάνιδα, ἥτις κατοικεῖ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον αὐτό, ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἰσχυρὸς ἄνεμος πνεύσας ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἤνοιξε βιαίως τὴν θύραν, καὶ ἔσθυσεν τὰ φῶτα.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ ναύτης, ἄς κοιμηθῶντε ἀπόψε τὰ ψάρια ἡσυχα, οἱ ψαράδες δὲν θὰ τὰ πειράξουν!

Τὰ φῶτα ἀνῆφθησαν ἐκ νέου, ἡ θύρα ἐκλείσθη, καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔμειναν πάλιν μόνοι.

— Λοιπόν, Γιάννη, εἶσαι ἐρωτευμένος; ἠρώτησεν ὁ δευτερότοκος.

— Τί ἀνοησία! ἐψυθύρουν ὁ πρωτότοκος· εἶμαι κ' ἐγὼ φτιασμένος νὰ μ' ἀγαποῦν αἱ γυναῖκες, ὅσῳ καὶ ὁ Γορίλλος εἶναι φτιασμένος γιὰ ψάλτης.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀντέταξεν ὁ Θωμᾶς· ἐγὼ λοιπόν, ὅστις δὲν εἶμαι εὐμορφος σὰν καὶ σένα, ἔχω ἀγαπηθῇ ὡς τώρα ἀπὸ περισσότερας ἀπὸ ἑκατὸ γυναῖκες καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων μάλιστα!

— Ἐ, καλὰ, ἐγὼ ὅμως σὰς λέγω ὅτι γελίεσθε καὶ δὲν ἔχω τὸν νοῦ μου σὲ κάμμιαν.

Καὶ ὡς νὰ ἠσχύνητο ψευδόμενος, ἐπρόσθεσε:

— Μὲ τὰ σωστά μου ἐννοῶ.

— Τότε διατί ἔρχεσαι τόσῳ συχνὰ εἰς τὸν «Ἀλέκτορα»; ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς διὰ φωνῆς θωπευτικῆς. Καὶ διατί μένεις εἰς αὐτὸν ὀλοκλήρους ὥρας, ἀφοῦ ἄλλοτε ἤρχεσο μόνον διὰ ν' ἀφήσης τὸν ἵππον σου; Καὶ διατί ἵστασαι ὀλοκλήρους ὥρας πρὸ τῶν παραθύρων τῆς ὥραιας μελαγχροινῆς μὲ τοὺς βελουδίνους ὀφθαλμοῦς, ἥτις φαίνεται ἀναπολοῦσα τὴν ἀποῦσαν πατρίδα της, ἐνῶ πλανᾷ τὸ βλέμμα εἰς τὰ φεύγοντα νέφη.

— Καὶ τί πράγμα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς.

Ὁ Ἰωάννης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Πτωχὴ κόρη εἰκοσατίς, ἥτις φαίνεται πολὺ δυστυχὴς, εἶπεν ὁ ἀγροκόμος· ἤλθε πρό τινος χρόνου εἰς τὴν Ἀθήρην μὲ σκο-

πὸ νὰ ταξιδεύσῃ μὲ τὴν μητέρα της καὶ νὰ ἐπιστρέψουν πιστεύω εἰς τὴν Κούβαν. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασαν, ἡ μητέρα ἀρρώστησε· μερικὰ γράμματα ποῦ ἔλαβαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐθάρυναν τὴν κατὰστασίν της, καθὼς μοῦ εἶπαν· καὶ μ' ὀλίγα λόγια ἀπέθανε πρὸ πέντε ἢ ἕξ ἡμερῶν· ἡ κόρη της τὴν συνώδευσε εἰς τὸ κοιμητήριον, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγύρισε στὴν κάμαρά της δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐξέλθῃ· ἐγὼ τὴν ἐρώτησα πολλὰς φοαῖς, καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν μοῦ εἶπεν ὅτι ἤλθον εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ διεκδικήσουν μερικὰ δικαιώματά τους, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον· δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ περισσότερα. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία καὶ ὁ Ἀνδρέας φαντάζεται μὲ τὸν νοῦν του τ' ἄλλα.

— Ἐ, καλὰ, εἶπεν ὁ γραμματεὺς, ἐγὼ ἠξεύρω καλὰ ἐκεῖνο ποῦ λέγω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην σκιὰ διεγράφη ἐπὶ τῶν ὑέλων τῆς αἰθούσης ὑπὸ τὰ τρέμοντα φῶτα τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ἡ σκιὰ γυναικὸς πενθηφορούσης, ἥτις περιτετυλιγμένη εἰς μανδύαν ἐβάδιζε μὲ βῆμα ἐσπευσμένον ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

— Ἐκείνη, ἐψυθύρουν ὁ ἀγροκόμος, εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ μ' αὐτὴν τὴν κακοκαιρίαν! ποῦ πηγαίνει;

Καὶ μετὰ δυσταγμὸν τινῶν δευτερολέπτων ἠγέρθη καὶ ἐθύθισε τὸν πῖλόν του εἰς τὴν κεφαλὴν του.

I

— Ἐξ ἀποφάσεως, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας βλέπων τὸν ἀδελφόν του ἑτοιμον νὰ ἐξέλθῃ, ὁ ἀδελφός μας δὲν εἶναι στὰ σωστά του.

Ὁ ναύτης ἔσυρεν ἐκ τοῦ ἐνδύματος τὸν ἀδελφόν του.

— Ποῦ πᾶς μὲ τέτοιον καιρὸν; τοῦ εἶπεν. Ἡ καμινάδες θὰ πέσουν στὸ κεφάλι σου.

— Ἐκείνη μολαταῦτα ἐβγήκε, ἐψυθύρουν ὁ ἀγροκόμος.

— Ἐ! μὰ τώρα τί εἶναι αὐτά! εἶσαι τρελλός;

— Καλὰ λοιπόν! εἶμαι! ἀφοῦ θέλετε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ· δὲν εἰξεύρω τί ἔχει στὰ μάτια της αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποῦ μὲ σύρει. Ἐὰν δὲν ἔφυγα ἀπόψε, δὲν ἐφοβήθηκα τὸν καιρὸν, δι' αὐτὴν ἔμεινα· πρὸς τί; οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ ξεύρω καὶ τίποτε δὲν ἐλπίζω· εἰσθε εὐχαριστημένοι;

— Ποτὲ δὲν σὲ εἶδομεν εἰς τοιαύτην κατὰστασιν! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Διότι καὶ ποτὲ δὲν εἶδα τι, τὸ ὅποιον νὰ τῇ ὁμοιάζῃ!

Ὁ Θωμᾶς ἐπιώπα.

Ἐξηκολούθει καπνίζων· μόνον δὲ ἐφαίνετο τώρα ὅτι ἔπραττε τοῦτο μετὰ πλείονος δραστηριότητος, παρατηρῶν καὶ σπουδάζων ὑπόδρα τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΤΟΥΤ